

Sygn. akt: VI C upr 113/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w W.

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Garbera

Protokolant Joanna Remian

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 lipca 2013 r. w W.

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w W.

przeciwko B. A.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...)z siedzibą w W. na rzecz pozwanej B. A. kwotę 3,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 06 lipca 2012 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego, powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, by pozwana B. A. zapłaciła na jego rzecz kwotę 6.458,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów sądowych w kwocie 81 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, a także kwoty 1,46 zł tytułem „innych kosztów”.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. w dniu 29 czerwca 2006 r. umowę numer (...) na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Zarzucił, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Podał, że pozwana była wzywana do zapłaty należnej kwoty, bezskutecznie. W dalszej części podał, że w dniu 30 maja 2008 r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) S.a.R.l. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Następnie w dniu 25 maja 2012 r. (...) S.a.R.l. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 06 lipca 2012 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu. Powód podał, że zadłużenie pozwanej objęte niniejszym pozwem wynosi 6.458,81 zł w tym należność główna w wysokości 3.172,83 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 3.285,98 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy, odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda. Powód wskazał, iż wzywał pozwaną do zapłaty zadłużenia, jednak jego roszczenie pozostało niezaspokojone. Do pozwu powód dołączył w/w wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 06 lipca 2012 r., umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 maja 2012 r. i z dnia 30 maja 2008 r. oraz wezwanie do zapłaty. Z treści

wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/5/2/PSA z dnia 06 lipca 2012 r. wynika, że zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29 czerwca 2006 r. na dzień 06 lipca 2012 r. wynosiło łącznie 6.458,81 zł i obejmowało: należność główną w kwocie 3.172,83 zł i odsetki w kwocie 3.285,98 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 26 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1167894/12 nakazał pozwanej B. A. aby zapłaciła powodowi kwotę żadaną pozwem wraz z odsetkami i kosztami procesu (k. 8).

Pozwana B. A. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wskazując, że Sąd oparł się jedynie na twierdzeniach powoda, nie weryfikując ich ani autentyczności roszczeń (k.11).

Postanowieniem z dnia 13 września 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wołowie (k. 14).

Pismem procesowym z dnia 16 maja 2013 r. (k. 50-52), w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód podtrzymał w całości powództwo i argumentację zawartą w pozwie.

Pismem procesowym z dnia 03 czerwca 2013 r. (59-62) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia i bezzasadność roszczenia powoda. W uzasadnieniu wskazała, że nie zaprzecza aby zawarła w dniu 29 czerwca 2006 r. umowę z (...) Bank S.A. Podniosła, iż po spłaceniu rat, uważała, że przedmiotowa umowa kredytu została rozliczona i całkowicie wywiązała się z zapłaty. Zaprzeczyła, aby otrzymała od banku (...) S.A. zawiadomienie o przelaniu wierzytelności na (...) S.a.R.l., o zawartej umowie cesji wierzytelności z dnia 30 maja 2008 r., jak również wezwania do zapłaty. Nadto zarzuciła, że po upływie blisko 7 lat roszczenie powoda jest całkowicie nieuzasadnione, bezpodstawne, nie udowodnione, jest próbą wyłudzenia pieniędzy od pozwanej.

Na rozprawie w dniu 04 lipca 2013 r. (k. 65-66), przed wydaniem wyroku, pozwana ostatecznie podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia i wniosła o oddalenie powództwa. Nadto domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, kwoty 84 tytułem utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, obciążenia powoda kosztami pozwanej w kwocie 3,85 zł za „przesyłkę poleconą do Sądu w Lublinie”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

W dniu 29 czerwca 2006 r. pozwana B. A. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu nr (...) na kwotę 1.500 zł na okres 12 miesięcy, z ratą miesięczną w wysokości 140 zł. Ostatnia rata kredytu przypadła na miesiąc lipiec 2007 r.

dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/5/2/PSA z dnia 06.07.2012 r. k. 40,
- informacja firmy windykacyjnej (...) S.A. z dnia 13.06.2012 r. k. 42,
- informacja o przejściu wierzytelności z dnia 12.06.2008 r. k. 54,
- zeznania świadka M. A. k. 64-65,
- przesłuchanie pozwanej B. A. k. 65.

W dniu 06 lipca 2012 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze S/5/2/PSA z dnia 06.07.2012 r. zgodnie z którym zadłużenie B. A. względem powoda z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) na dzień

06.07.2012 r. wynosiło 6.458,81 zł i obejmowało: należność główną w kwocie 3.172,83 zł oraz odsetki w kwocie 3.285,98 zł.

dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/5/2/PSA z dnia 06.07.2012 r. k. 40.

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie spełniła żądania pozwu.

dowód:

- bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód wystąpił z żądaniem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej B. A. kwoty 6.458,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. Należność wynikała z wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zawartej z nią z pierwotnym wierzycielem umowy kredytu numer (...) z dnia 29 czerwca 2006 r.

W myśl art. 509 § 2 k.c. w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/5/2/PSA z dnia 06 lipca 2012 r., informacji firmy windykacyjnej (...) S.A. z dnia 13.06.2012 r., informacji o przejęciu wierzytelności z dnia 12.06.2008 r. - co do faktu i daty zawarcia umowy kredytu przez pozwaną z (...) Bankiem S.A., jako okoliczności bezspornej między stronami. Nadto Sąd oparł się na przesłuchaniu świadka M. A. oraz pozwanej, uznając je w pełni za wiarygodne, złożone w sposób logiczny i spójny.

W tym miejscu wskazać trzeba, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051). Zatem w rozpatrywanej sprawie rzeczą pozwanej było wykazanie okoliczności świadczących o zasadności jej zarzutów, w tym też zarzutu przedawnienia wierzytelności, zaś na powodzie ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa jak również wysokości roszczenia.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, uznać należy go w pełni za uzasadniony. Zgodnie bowiem z przepisem art. 117 § 1 i 2 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przedawnione roszczenie przysługuje, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin

przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe trzy lata. Zobowiązania kredytowe jako świadczenia okresowe przedawniają się, co do każdej z rat określonych harmonogramem spłat, począwszy od terminu płatności poszczególnej raty. Biorąc pod uwagę, że powód nie przedstawił umowy kredytu zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A., ani też harmonogramu spłat, jak również żadnego wiarygodnego dokumentu stwierdzającego, że pozwana uznała dług wynikający z wystawionego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, należało uznać podniesione przez pozwaną zarzuty za słuszne. Dodać trzeba, że jedynym potwierdzeniem wysokości uzyskanej kwoty pożyczki, terminu spłaty i wysokości raty jest przesłuchanie pozwanej, potwierdzone zeznaniami świadka M. A.. Pozwana jednocześnie zaprzeczyła, że posiada jakiegokolwiek zadłużenie z tytułu przedmiotowego kredytu, wskazując, że kredyt został spłacony w całości, a ostatnia rata kredytu przypadała na lipiec 2007 r. Przyjmując zatem, że kredyt był zaciągnięty w dniu 29 czerwca 2006 r., a termin ostatniej raty przypadał na miesiąc lipiec 2007 r., czego powód z kolei nie kwestionował, należy uznać, iż cała należność dochodzona pozwem w dacie wniesienia pozwu (06 lipca 2012 r.) była już przedawniona.

Przechodząc dalej do analizy sprawy, wskazać należy, że powód za pomocą przedłożonych dokumentów nie wykazał zasadności, istnienia i wysokości żądanego roszczenia, jak również faktu informowania pozwanej o zaległościach w spłacie kredytu, dokonanych umowach cesji wierzytelności, wzywania jej do zapłaty. Powołany w pozwie fakt przelewu wierzytelności pozwanej budzi również istotne wątpliwości. W szczególności z dołączonych przez powoda umów przelewu wierzytelności: z dnia 30 maja 2008 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a (...) S.a.R.l. z siedzibą w Luksemburgu i z dnia 25 maja 2012 r. zawartej pomiędzy (...) S.a.R.l. z siedzibą w Luksemburgu, a powodem Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nie wynika, iż ich przedmiotem jest wierzytelność wobec pozwanej B. A. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 29 czerwca 2006 r. Umowa z dnia 30 maja 2008 r. w treści pkt 2.1 i 14.7 określa, że kupujący nabywa wierzytelności, których opóźnienie w spłacie kapitału lub odsetek przekracza 180 dni i które są trudno ściągalne. Listę wierzytelności określał załącznik nr 1, stanowiący integralną częścią umowy, którego powód nie przedłożył. Z kolei do umowy z dnia 25 maja 2012 r. powód nie przedłożył załączników w postaci listy wierzytelności, ani płyty CD, zaś przedłożona poświadczona kserokopia umowy nie zawiera istotnych w sprawie postanowień w zakresie nabywanych wierzytelności. Z przedłożonych przez powoda umów przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby ich przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Bank S.A. przeciwko pozwanej. Tym samym dokumenty te nie potwierdzają, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia. Jednocześnie powód nie dołączył do akt sprawy potwierdzonych informacji o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy, w żadnej z powołanych postaci, które w sposób dostateczny identyfikowałyby oraz indywidualizowały przedmiot przelewu.

Powód nie wykazał również zakresu i stanu tej wierzytelności. Przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/5/2/PSA z dnia 06 lipca 2012 r. W tym miejscu wskazać na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w dniu 11 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt P 1/10, który uznał, iż wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych nie mają mocy dokumentu urzędowego w procesach cywilnych, albowiem zgodnie z aprobowaną przez Sąd argumentacją Trybunału uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszu oraz wyciągów z tychże ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zasady równości stron w procesie jak również zasady sprawiedliwości społecznej. Zatem zgodnie z powyższym, w obecnym stanie prawnym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu jako samodzielny dowód nie jest wystarczającym dowodem do uwzględnienia żądania. Pozwany w ślad za przedłożonym dokumentem winien wykazać wysokość nie tylko należności głównej, ale także należności odsetkowych, w tym z czego odsetki te wynikają, jakiego okresu dotyczą oraz w jaki sposób zostały naliczone. Powód nie wykazał w tym zakresie inicjatywy dowodowej. Zatem zgodnie z powyższym, w obecnym stanie prawnym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu jako samodzielny dowód, wobec zarzutów pozwanej, nie stanowi przesłanki umożliwiającej uwzględnienie żądania. Dokument ten w rozumieniu art. 245 k.p.c., jako dokument prywatny nie jest wystarczający dla wykazania istnienia i wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia, zaś przedłożone do akt pozostałe dokumenty w postaci informacji o przelewie, umów przelewu i wydruków wezwania do zapłaty nie stanowią wiarygodnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności. Z dokumentem

prywatnym nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy, stanowi on jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania faktyczne i prawne, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach, zawarte w punkcie II sentencji wyroku, Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Należy zaznaczyć, że do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Mając na uwadze powyższe, w tym fakt, że pozwana spośród wymienionych wyżej kosztów poniosła jedynie koszty opłaty przesyłki sprzeciwu do e-sądu (niezbędne do celowej obrony) w kwocie 3,75 zł (k. 12 akt sprawy), Sąd obciążył powoda tą kwotą zasądzając ją na rzecz pozwanej.

Na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów z tytułu zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, jako że pozwana była w sprawie reprezentowana przez pełnomocnika, nie należącego do kategorii pełnomocników profesjonalnych, o których mowa w art. 98 § 3 k.c. których powołanie uzasadnia przyznanie kosztów zastępstwa procesowego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również wniosek pozwanej co do zwrotu utraconego dziennego zarobku w kwocie 84 zł, wskutek jej stawiennictwa do sądu. Stosownie do treści art. 86 w zw. z art. 91 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (cywilnych (Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 j.t. z późn. zm.) stronie przysługuje zwrot zarobku lub dochodu utraconego z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu (ust. 1). Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach sądowych przyznaje się stronie w wysokości jej przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku strony pozostającej w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop. W każdym jednak przypadku górną granicę należności za utracony dzienny zarobek lub dochód, który Sąd może przyznać stanowi równowartość 4,6 % kwoty bazowej obliczonej zgodnie z ustawą budżetową stanowiącą obecnie kwotę 1.776,46 zł ($4,6\% \times 1.776,46 \text{ zł} = 81,26 \text{ zł}$), dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, a więc kwotę 81,26 zł. Zgodnie z ust. 4 powołanego wyżej przepisu utrata zarobku lub dochodu, o których mowa w ust. 1 oraz ich wysokość strona powinna należycie wykazać. Pozwana oprócz złożenia wniosku o przyznanie jej zwrotu utraconego zarobku, pomimo zobowiązania jej na rozprawie w dniu 04 lipca 2013 r. (k. 65 akt), nie przedłożyła zaświadczenia potwierdzającego wysokość utraconego zarobku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.